

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

Studijní program: Hudební umění
Studijní obor: Interpretace a teorie interpretace

Oponentní hodnocení disertační práce

Název práce:

Jan Václav Hugo Voříšek - klavírní dílo

Autor: **MgA. Lukáš Klánský**

Disertační práce Mgr Lukáše Klánského je velmi fundovaný spis, který zkoumá téměř celé dílo skladatele. Samozřejmě zde nechybí soupis veškeré Voříškovy tvorby a životopis, autorem napsanu označený stručný, je výstižná, téměř pouze několika větami zachycená životní pouť skladatelova. Než přistoupí autor k výčtu a popisu klavírního díla, nastíní metodu své práce při zkoumání interpretace. Vymezi prostor, ve kterém se bude pohybovat a stanoví pravidla hry. Je si vědom /jak sám píše/ nebezpečí dvou extrémů. Akademickému, nezáživnému popisu skladeb na straně jedné a poněkud nevědeckému popisování “dojmů a nálad” na straně druhé. Připouští však, na jiném místě práce, “že faktor alespoň mírné nejasnosti, nepopsatelnosti a abstrakce k umění patří” s tím nelze než souhlasit. Myslím si, že se doktorandovi podařila zlatá střední cesta a napsal text čtivý a odborný, zajímavý, poučný i poučený. Ví, co chce říci, jak formulovat a utvořit resumé. Mnohdy závěr kapitoly tvoří předmět další statě. Takový spis mohl napsat nejen muzikant s praktickou znalostí problematiky, ale i komorní hráč a pedagog, ale především znalec Voříškova díla. S odbornou erudicí se zabývá motivickou prací, tektonikou, artikulací, otázkami tempa, frázováním, pedalizací /která je např. dopsána vydavatelem/. Dává také praktické rady interpretační. Přitom si všímá a srovnává textové rozdíly v různých vydáních. Je ale schopen odstoupit od “podrobné práce s detailem” a dovede se zamyslet /např./ nad faktem, proč se tato výše zmíněná díla nehrají tolik, jak by zasluhovala. Nevyhýbá se jakémukoliv problému či úhlu pohledu. Do tohoto okruhu patří kapitoly o srovnání tří pianistů. Uvedené dva příklady z Beethovenových sonát /op. 31 č.2 a op. 57/ jsou příkladem toho, že i ke skladatelovým pokynům je nutno přistupovat pružně. Podobně autor textu doporučuje /dle mého názoru zcela správně/ zacházet s metronomickými údaji “s jistou licencí”. Čtvrtřová nota se rovná 120 je sice přesné číslo, ale nic nevyovídá o průběhu skladby, akustice prostoru, kvalitě nástroje o nosnosti zvuku ani nemluvě. Těmito, i dalšími úvahami se zabývá doktorand ve svých závěrečných kapitolách. Zmiňuje se také o inspiraci - důležitém, ne-li nejdůležitějším prvku umělecké práce. Také o instinktu. Ať už získaném, nebo vrozeném - zdá se, že budoucnost J.H. Voříška je v dobrých rukou.

Doporučuji k obhajobě.

V Praze 1. 9. 2020

doc. Boris Krajný